

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 1007: Nhân Là Quả Của Nhân Trước, Quả Của Một Nhân Phía Trước; Quả Lại Là Nhân Của Quả Phía Sau

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 087)

Chuyển ngữ: Tịch Minh

【Nhân là quả của nhân trước, quả của một nhân phía trước; quả lại là nhân của quả phía sau.】

“Đã không cố định, liền chẳng phải là thật có”, nhân chẳng phải là nhân cố định, quả chẳng phải là quả cố định, nhân quả cũng chẳng phải là một thật thể cố định. Hà huống “trong khoảng sát-na, thấy đều thành chuyện đã qua”. Chữ “sát-na” này chính là như trong kinh thường giảng, một sát-na có chín trăm lần sinh diệt. Sát-na vốn dĩ đã là một khoảng thời gian cực kỳ ngắn ngủi, thể mà trong khoảng thời gian cực ngắn đó vẫn còn có thể chia nhỏ ra nữa. Phật vì chúng ta mà nói điều này, một cái búng tay có sáu mươi sát-na, một sát-na có chín trăm lần sinh diệt, thực ra mà nói là Ngài đang tùy thuận theo người thế gian chúng ta mà nói đó thôi, nếu nói vi tế hơn nữa, thì quả thực chúng ta không thể nghĩ bàn! Chân tướng thực tế, liệu có phải là một cái búng tay có sáu mươi sát-na, một sát-na có chín trăm lần sinh diệt hay không? Đâu chỉ có vậy, so với số lượng này còn nhiều hơn nữa, không biết là phải nhiều gấp bao nhiêu lần! Phật nói đến những con số này, đều nói một cách rất uyển chuyển, rất khéo léo; nếu như thực sự nói ra, e rằng chúng ta nghe xong sẽ sinh mê hoặc, nghe xong không thể tiếp nhận được, không thể tin nổi. Do đó, Phật vì chúng ta mà nói những lời này, chỉ là nói một cách sơ lược, nói một cách khái quát, không nói chi tiết. Ví như chúng ta thường nói, phàm phu tu hành thành Phật phải trải qua bao nhiêu thời gian? Nếu như Phật nói với quý vị là cần vô lượng vô biên đại kiếp, chúng ta nghe xong liền không muốn học nữa. Chẳng còn hy vọng gì, dài quá rồi, như vậy thì còn học sao được? Cho nên, Phật nói sơ lược là ba đại a-tăng-kỳ kiếp; trên thực tế, ba đại a-tăng-kỳ kiếp cũng rất dài, nhưng nghe nói “ba cái” thì thấy không nhiều lắm, điều này chúng ta gật đầu có thể chấp nhận

được. Thế nên, Ngài mới giảng cho chúng ta rằng, một cái búng tay có sáu mươi sát-na, một sát-na có chín trăm lần sinh diệt, đây là điều mà chúng ta có thể tiếp nhận. Còn thực tế thì sao? Thực tế thì đâu chỉ có vậy, mà còn vi tế hơn, còn ngắn ngủi hơn nhiều. Ở đây nói rồi, trong khoảng sát-na thấy đều thành chuyện đã qua. Trong Kinh Lăng Nghiêm giảng rằng “Đương xứ xuất sinh, đương xứ diệt tận” (Ngay nơi đó sinh ra, ngay nơi đó diệt tận), chữ “đương xứ” ấy, ở chỗ này nói là sát-na, sát-na vốn đã là một khoảng thời gian tương đối dài rồi. Đâu còn là sát-na nữa? Sát-na vốn đã sớm không còn, đã sớm chẳng tồn tại nữa rồi, đây mới là chân tướng.

Người không thấu rõ chân tướng thì, một câu tiếp theo dưới đây đã giải thích rõ rồi, vô lượng chúng sinh thế gian chúng ta không thấu rõ chân tướng, “khổ khổ phân biệt, lao lao chấp trước” (khổ sở phân biệt, khư khư chấp trước), đây chính là việc mà người thế gian chúng ta đang làm, “khởi phi si hồ” (há chẳng phải là ngu si sao), ngu si! Phật nói chúng ta ngu si, chúng ta nghe xong vẫn rất không vui, bảo rằng tôi ngu si ở điểm nào chứ? Cảm thấy tôi rất thông minh, tôi không ngu si, tôi ngu si ở chỗ nào? Chúng ta ở bên ngoài mà nói người không học Phật là ngu si, người ta sẽ đánh lộn với chúng ta ngay, lời này không thể nói bừa được; quý vị tán thán họ thông minh, rất giỏi giang, thì họ sẽ rất vui vẻ, quý vị nói họ ngu si thì sao chịu nổi! “Kinh Kim Cang” giảng đến chỗ này, nói với quý vị là ngu si, có lẽ quý vị sẽ không đến nỗi phản đối, tuy rằng không vui, nhưng lời Kinh giảng rất có đạo lý, không thể phản bác được, đây là chân tướng, là chân tướng của sự thật.